Θύμησες

Η δεύτερη Πρωτοχρονιά που δεν είσαι μαζί μου
ανέβεις εις τους ουρανούς μονάκριβο παιδί μου
Μες τη φουρτούνα της ζωής σαν ναυαγός κινούμαι
την παρασμένη μας ζωή με δάκρυα θυμούμαι.

Είμαστε οικογένεια κι εμείς σαν τόσες άλλες,
κι είχαμε μέσ' το σπίτι μας πάντα χαρές μεγάλες.
Τώρα μονάχη έμεινα στο σπίτι το βουβό
να κλαίω, να οδύρομαι να σας αναζητώ.

Πρώτα ο χάρος άρπαξε το λατρευτό πατέρα,
μόνη μου σε μεγάλωσα και τα 'βγαλα ως πέρα.
Ήσουνα το καμάρι μου, η ζωή μου, η χαρά μου
φαίνετ' η μοίρα ζήλεψε την τόση παινεμιά μου.

Στο άνθισμα της νιότης σου έσβησες σαν λουλούδι
φαίνεται σ' ήθελε ο Θεός κοντά Του αγγελούδι.

Τώρα μονάχη στη ζωή κλαίω τα περασμένα
κι καρτερώ τα θάνατο να έλθει και σε μένα.

Ευγενούλα Σωτηριάδου,
1.1.2000